

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/19/2012
Identifikačné číslo spisu:	5008200212
Dátum vydania rozhodnutia:	09.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:5008200212.4

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci žalobcu: E. I., bytom F., Y. M., právne zastúpený: JUDr. Diana Hrončeková, advokátka, Dolná 36, Banská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Vázovova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/228/1175-18471/2008/993202-r zo dňa 12. februára 2008, konajúc o odvolaní žalovaného a o odvolaní žalobcu proti výroku o trovách konania, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/29/2008-167 zo dňa 01. februára 2012, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/29/2008-167 zo dňa 01. februára 2012 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 161,75 € na účet JUDr. Diany Hrončekovej, advokátky so sídlom v Banskej Bystrici, v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/228/1175-18471/2008/993202-r zo dňa 12. februára 2008, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Dolný Kubín č. 657/230/43294/07/Pav zo dňa 26. novembra 2007 o vyrubení rozdielu dane z príjmov fyzických osôb žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) za zdaňovacie obdobie rok 2005 vo výške 1.084.298,-Sk (35.992 €).

Rozsudok odôvodnil tým, že z obsahu správneho spisu zistil, že upovedomenie na uskutočnenie výsluchu svedkov MVDr. U. U., a Mgr. X. U., obaja bytom B. M., ktorý mal byť vykonaný dňa 02.10.2007 na Daňovom úrade Košice II, bolo žalobcovi doručované upovedomenie o vypočutí svedka č. 696/320/2372-59462/07/Her zo dňa 04.09.2007. Podľa doručenky k uloženiu zásielky došlo dňa

07.09.2007. Ide o doručenkú do vlastných rúk, ktorá však nemá také náležitosti, ako vyplývajú z ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. Uvedená zásielka sa vrátila daňovému úradu ako žalobcom neprevzatá a preto bolo potrebné pri posudzovaní postupu pošty pri doručovaní vychádzať z § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v čase rozhodnom k dátumu doručovania. Z údajov na doručke, ktoré považoval krajský súd za pravdivé nevyplývali skutočnosti potrebné pre posúdenie fikcie doručenia. Nevyplývalo z nej, kedy poštový doručovateľ vykonal neúspešný pokus o doručenie žalobcovi s výzvou, ani kedy došlo k opakovanému doručeniu, ktoré bolo bezvýsledné a po ktorom nasledovalo uloženie zásielky na pošte dňa 07.09.2007. Zásielka sa podľa prezentačnej pečiatky na rubovej stránke obálky vrátila daňovému úradu dňa 01.10.2007, ktorý za absencie zákonných náležitostí (§ 17 ods. 3), nemožno považovať za deň doručenia upovedomenia o vypočutí svedkov žalobcovi.

Na základe uvedených skutočností dospel krajský súd k záveru, že žalobca nebol oboznámený s upovedomením o vypočutí svedkov U., ktorý sa mal uskutočniť dňa 02.10.2007 a ak napriek tomu boli svedkovia vypočutí, došlo k porušeniu § 15 zákona č. 511/1992 Zb. v znení zákona k dátumu posudzovaného doručovania, pretože mu nebolo umožnené klásť im otázky pri ústnom pojednávaní a nemal možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby boli v protokole uvedené jeho vyjadrenia k nim. Ak žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal najmä na to, že za rozhodujúce pre zistený skutkový stav pri daňovej kontrole považoval práve skutočnosti, ktoré vyplynuli z výsluchu svedkov MVDr. U. U. a Mgr. X. U. ako konateľov spoločnosti KRAHAL, s.r.o., a výpovede týchto svedkov sa stali rozhodnými a nosnými pre celé rozhodnutie vo veci, za tohto stavu krajský súd konštatoval, že žalobca nemal možnosť sa vyjadriť k svedeckým výpovediam, nemal možnosť klásť svedkom otázky, nebolo ani možné, aby bola vykonaná medzi konateľmi spoločnosti KRAHAL, s.r.o., a žalobcom konfrontácia, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Krajský súd záverom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/6/2010 zo dňa 20.04.2010 a uviedol, že žalovaný postupoval v rozpore so zákonom a ďalšími všeobecnými právnymi predpismi a týmto postupom žalobcovi odňal procesné právo, ktoré mu priznáva zákon č. 511/1992 Zb. Námetka žalovaného, že doručoval upovedomenie o výsluchu svedkov nad rámec zákona a nebolo potrebné upovedomenie o výsluchu svedkov doručovať žalobcovi do vlastných rúk neobstoí, pretože z predloženej doručky bolo zrejmé, že v zmysle § 17 ods. 2 písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. správca dane určil spôsob doručovania upovedomenia o vypočutí svedka do vlastných rúk, tak potom nevyhnutne platí postup podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný odvolanie v merite veci a žalobca v časti týkajúcej sa trov konania.

Žalovaný v odvolaní navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/29/2008-167 zo dňa 01.02.2012 tak, že žalobu žalobcu zamietne a žalobcovi náhradu trov neprizná. V dôvodoch odvolania namietal, že z ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. nevyplývala správcovi dane zo zákona povinnosť doručovať žalobcovi upovedomenie o vypočutí svedkov do vlastných rúk a tým, že takto učinil, konal nad rámec zákona. Listovú zásielku doručoval podľa všeobecných podmienok poštou a pre doručenie zvolil doručenkú do vlastných rúk bez opakovaného doručenia, čo mu umožňoval poštový poriadok. Podľa § 26 poštového poriadku, ak odosielateľ žiada, aby sa po neúspešnom pokuse o doručenie zásielky s doručenkou pokus opakoval, vyznačí na zásielke poznámku „Opakované doručenie“ a zaplatí poplatok podľa poštového sadzovníka. Toto správca dane nepovažoval za potrebné a nebolo to v rozpore so zákonom č. 511/1992 Zb. Domnieval sa, že doručenie zásielky do vlastných rúk bez opakovaného doručenia, s možnosťou vyzdvihnutia si tejto zásielky počas 18-dňovej odbernej lehoty, počas ktorej je zásielka v prípade nedoručenia uložená na pošte, je postačujúce. Dôkazom skutočností, že zásielka bola uložená na pošte a zároveň bolo žalobcovi zanechané písomné oznámenie o jej uložení dňa 07.09.2007, je pečiatka pošty nachádzajúca sa na obálke pod adresátom. Skúmanie skutočností, či sú na doručke uvedené náležitosti týkajúce sa procesu doručovania do vlastných rúk pri opakovanom doručovaní sa javí ako neopodstatnené. Námetka žalobcu, že mu nebolo umožnené klásť vypočúvaným svedkom otázky nebola obsiahnutá v odvolaní zo dňa 20.12.2007, ktoré žalobca podal proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane, preto sa neuplatnenou námietkou žalobcu žalovaný ako odvolací orgán v čase vydania druhostupňového rozhodnutia nemohol zaoberať a nemala byť predmetom súdneho prieskumu.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok krajského súdu v merite veci ako vecne správny potvrdiť. Argumentoval, že podľa § 17 ods. 2 písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. sa do vlastných rúk adresátovi doručujú písomnosti, ak tak určí správca dane. Ak správca dane určil, že upovedomenie o konanom úkone sa daňovníkovi doručí do vlastných rúk, spôsob doručovania do vlastných rúk vyplýval zo zákona. Fikcia doručenia nemohla nastať nielen z dôvodu, že nebol dodržaný zákonný postup v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., ale aj z dôvodu, že žalobca sa v mieste doručenia v čase prvého doručovania do vlastných rúk nezdržoval. Ak správca dane rozhodnutím dodatočne vyrubil daň, pričom k tomuto záveru dospel výlučne na základe výpovede svedkov, o ktorom úkone upovedomoval spôsobom, ktorý nevykazuje znaky zachovania zákonného postupu, uvedeným postupom mu nebolo umožnené byť prítomný na takomto úkone a konfrontovať sa so svedkami, nebolo zachované jeho základné právo na právnu ochranu zakotvené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

Žalobca v odvolaní proti výroku o trovách konania namietal, že predmetom konania je rozhodnutie o práve, ktorého hodnotu je možné jednoznačne a presne vyjadriť v peniazoch sumou 1.084.298,-Sk (35.992,10 €). Preto nie je na mieste aplikácia § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení platnom do 31.05.2009. Ustanovenie § 11 ods. 3 citovanej vyhlášky, upravujúce osobitne základnú sadzbu tarifnej odmeny vo veciach zastupovania v konaniach podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je účinné len od 01.06.2009. Podľa prechodného ustanovenia § 20a citovanej vyhlášky, ktoré nadobudlo účinnosť dňom 01.06.2009, za úkony právnych služieb vykonané pred dňom nadobudnutia účinnosti tejto vyhlášky patrí advokátovi odmena podľa doterajších predpisov. Preto je základná sadzba tarifnej odmeny za úkony právnej služby poskytnuté do 31.05.2009 v zmysle § 10 ods. 1 citovanej vyhlášky v znení platnom do 31.05.2009 v sume 14.850,-Sk za jeden úkon právnej služby (za úkony poskytnuté do 31.12.2008) a v sume 492,93 € za jeden úkon právnej služby (za úkony poskytnuté od 01.01.2009). Ďalej namietal, že mu nebola priznaná odmena za úkony vykonané ešte v rámci správneho konania, pretože podľa jeho názoru správne súdnictvo je súčasťou správneho konania, tvoria jeden celok a išlo o účelne vynaložené náklady na bránenie jeho práva. Za nesprávny postup považuje nepriznanie odmeny za podanie vo veci súdneho poplatku zo dňa 11.06.2008 z dôvodu, že ide o duplicitné podanie k odvolaniu zo dňa 16.06.2008. Ide o dve rôzne podania vo veci s odlišnými procesnými účinkami. Prvým podaním zo dňa 11.06.2008 upozorňoval súd na to, že súdny poplatok bol uhradený dňa 30.05.2008. V čase, keď krajský súd vydal rozhodnutie o zastavení konania dňa 03.06.2008 neboli dané podmienky pre také rozhodnutie a navrhoval postup podľa § 10 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“) s tým, aby súd prvého stupňa uznesenie o zastavení konania zrušil a vo veci konal. Vzhľadom na skutočnosť, že súd na podanie nereagoval bez zbytočného odkladu, čo zistil telefonicky, bol nútený z opatrnosti podať proti rozhodnutiu o zastavení konania riadny opravný prostriedok, v ktorom zároveň odkazoval aj na skoršie podanie zo dňa 11.06.2008. Podanie zo dňa 11.06.2008 a odvolanie zo dňa 16.06.2008 majú odlišný význam nielen z hľadiska obsahu, ale aj procesnoprávneho postavenia a ich procesných účinkov. Za nesprávny postup krajského súdu považuje aj skutočnosť, že mu nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia za podanie za návrh na prerušenie konania zo dňa 01.04.2009. Aj v tomto prípade ide o dve obsahovo odlišné podania. V podaní zo dňa 01.04.2009 uvádzal odlišné skutočnosti a úplne iné trestné konanie, pre ktoré navrhol predmetné súdne konanie prerušiť. Skutočnosť, že súd na prvý procesný návrh zo dňa 01.04.2009 nereagoval a v zmysle zákona o ňom procesne nerozhodol, nemôže ísť na úkor jeho práva. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti o trovách konania tak, aby žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu trovy konania spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku vo výške 66,39 € (2.000,-Sk) a trovy právneho zastúpenia vo výške 6.294,57 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaniach žalovaného a žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a po tom, ako bolo verejné vyhlásenie rozhodnutia oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, najmenej päť dní pred jeho vyhlásením,

rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods.1, 3 O.s.p.).

Predmetom súdneho preskúmavacieho konania v prejednávanej veci bolo rozhodnutie žalovaného č. I/228/1175-18471/2008/993202-r zo dňa 12.02.2008, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Dolný Kubín č. 657/230/43294/07/Pav zo dňa 26.11.2007 o vyrubení rozdielu dane z príjmov fyzických osôb žalobcovi za zdaňovacie obdobie rok 2005 vo výške 1.084.298,- Sk (35.992 €), posúdenie, či bol dodržaný zákonný postup pri vydaní napadnutých rozhodnutí podľa § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., a najmä skutočnosť, či boli daňovým orgánom preukázané skutočnosti, ktoré by mohli viesť k záveru, že došlo k fikcii doručenia pri upovedomení o vypočutí svedka č. 696/320/2372-59462/07/Her zo dňa 04.09.2007 a či táto skutočnosť mala vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. do vlastných rúk sa adresátovi doručujú písomnosti,

a/ o ktorých tak výslovne ustanovuje tento zákon,

b/ ak je deň doručenia rozhodujúci pre začiatok plynutia lehoty, ktorej nesplnenie by pre adresáta mohlo byť spojené s právnou ujmom,

c/ ak tak určí správca dane.

Ak nebol adresát písomnosti, ktorá má byť doručená do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, upovedomí ho doručovateľ vhodným spôsobom, že písomnosť príde doručiť znovu v určitý deň a hodinu. Ak bude aj nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na obecnom úrade a adresáta o tom vhodným spôsobom vyzoomie. Ak si nevyzdvihne adresát písomnosť do pätnástich dní od jej uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel (§ 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.).

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, ako aj z obsahu administratívneho i súdneho spisu senát najvyššieho súdu sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zo strany žalovaného a prvostupňového správneho orgánu došlo k porušeniu ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.

Inštitút fikcie doručenia zásielky upravený v § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. mohol žalovaný a správca dane aplikovať iba v prípade, ak by bolo preukázané, že bol dodržaný zákonný postup pri doručovaní zásielky č. 696/320/2372-59462/07/Her zo dňa 04.09.2007, ktorou žalobcovi oznamoval, že sa uskutoční výsluch svedkov, ktorým môže klásť otázky. Správca dane - prvostupňový orgán sám rozhodol, že predmetné upovedomenie o výsluchu svedkov sa bude doručovať do vlastných rúk, teda využil svoje oprávnenie podľa § 17 ods. 2 písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. a určil, že písomnosť sa bude žalobcovi doručovať do vlastných rúk. Preto bol následne povinný dodržať procesný postup pri doručovaní písomnosti podľa § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. Ak tak nepostupoval, bolo nutné považovať uvedené procesné pochybenie za tak zásadné, ktoré mohlo mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, a preto krajský súd postupoval správne, ak rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Je potrebné zdôrazniť, že na základe uvedeného pochybenia správcu dane neboli splnené podmienky zákona č. 511/1992 Zb. upravené v § 15 ods. 5 písmeno e/ (v znení účinnom v rozhodujúcom období), podľa ktorého daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní. Postupom správcu dane i žalovaného bolo porušené právo žalobcu - daňového subjektu, čo malo vplyv na zákonnosť žalobou napadnutých rozhodnutí správcu dane i žalovaného.

Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu v časti týkajúcej sa trov konania, aj v tejto časti sa najvyšší súd stotožňuje s názorom krajského súdu, že v konaniach podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, a to aj pred účinnosťou vyhlášky č. 209/2009 Z.z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 209/2009 Z.z.“), sa základná sadzba tarifnej odmeny neurčovala z tarifnej hodnoty, ale sa podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 31.05.2009 vychádzalo z predmetu súdneho konania, a to preskúmania zákonnosti rozhodnutia

správneho orgánu. Tento názor vychádza z predmetu správneho súdnictva, ktorým je v prvom rade prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktoré priznávajú najrôznejšie verejné práva alebo ukladajú verejnoprávne povinnosti, pričom základným kritériom, ktorý súd uplatňuje v tomto prieskume je posúdenie, či postup a samotné napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je zákonné alebo nie. Ide teda zásadne o veci, ktoré nie je možné objektívne oceniť v peniazoch. Správne súdnictvo nie je založené na nachádzaní subjektívnych práv jednotlivca vrátane určovania ich spornej výšky pri peňažnom plnení. Z týchto dôvodov sa súdna prax a následne na to aj legislatíva (vyhláška č. 209/2009 Z.z. účinná od 01.06.2009), priklonili k názoru, že úkony právnej pomoci vykonané advokátom v správnom súdnictve treba posudzovať ako hodnotu veci alebo práva, ktoré nemožno vyjadriť v peniazoch (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 92/09-9 zo dňa 01.04.2009).

Krajský súd postupoval správne, ak žalobcovi nepriznal trovy správneho konania, pretože Občiansky súdny poriadok to nedovoľuje, s výnimkou § 250j ods. 5 O.s.p., avšak o takýto prípad v prejednávanej veci nejde, keďže správne súdnictvo nie je súčasťou správneho konania a nie je ani jeho pokračovaním, ale ide o samostatné súdne konanie.

K nepriznaniu odmeny za podanie zo dňa 11.06.2008 je potrebné uviesť, že poplatková povinnosť vzniká a poplatok je splatný podaním žaloby (§ 5 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 8 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.). Keďže žalobca súdny poplatok spolu s podaním žaloby nezaplatil, krajský súd ho vyzval na zaplatenie poplatku v lehote 10 dní od doručenia výzvy, avšak žalobca poplatok v lehote nezaplatil. Zastavenie konania a teda aj trovy, ktoré v súvislosti so zastavením konania vznikli zaviniť žalobca, pretože nerešpektoval výzvu súdu na zaplatenie súdneho poplatku v lehote určenej súdom. Keďže žalovaný výšku trov konania nenamietal, najvyšší súd preskúmal rozhodnutie o trovách konania iba z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu. Navyše, s poukazom na ustanovenie § 41 ods. 2 O.s.p., je podanie zo dňa 11.06.2008 svojím obsahom totožné s odvolaním zo dňa 16.06.2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery považoval námietky žalobcu a žalovaného v odvolaniach proti rozsudku súdu prvého stupňa za nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/29/2008-167 zo dňa 01.02.2012 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c veta prvá O.s.p. Žalovaný v odvolacom konaní nemal úspech.

Odvolací súd priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby, a to za vyjadrenie k odvolaniu žalovaného zo dňa 22.03.2012 podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z.z.“) vo výške 127,16 €, režijný paušál vo výške 7,63 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) a DPH vo výške 20% zo sumy 134,79 €, t.j. 26,96 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.), spolu 161,75 €. Vo zvyšnej časti požadovanú náhradu trov konania žalobcovi nepriznal, keďže v časti odvolania týkajúceho sa trov konania nebol úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.